

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Ιερατική Σύναξη:

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀξίωσε νά εἰσέλθουμε πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες στὸ νέο ἐκκλησιαστικὸ ἔτος καὶ νά συναντηθοῦμε καὶ πάλι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὄχι στὸν συνήθη τόπο τῶν ιερατικῶν συνάξεων τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, στὸ Παύλειο Συνεδριακὸ Κέντρο τῆς Βεροίας, ἀλλὰ σὲ αὐτὸν τὸν νέο καὶ ὁμορφο χῶρο, πού ἐγκαινιάσαμε πρὶν ἀπὸ δύο περίπου ἑβδομάδες, στὸ Μητροπολιτικὸ Κέντρο Πολιτισμοῦ «Παντάνασσα», ἐδῶ στὴ Νάουσα.

Ἀποτελεῖ μεγάλη εὐλογία γιὰ τὴν Ἱερά Μητρόπολή μας, καὶ φυσικὰ καὶ γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ μας ἔργο ἐδῶ στὴ Νάουσα, τὸ γεγονὸς ὅτι μετὰ ἀπὸ πολλοὺς κόπους, πολλές προσπάθειες καὶ πολλές ἀγωνίες, ἀποκτήσαμε ἐπιτέλους στὴ Νάουσα αὐτὸ πού ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐνθρονίσεώς μου στὴν Ἱερά μας Μητρόπολη, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι τρία χρόνια, ὀνειρευόμουν.

Ὅσοι παρακαλούθησαν τὴν ἐξέλιξη αὐτῆς τῆς προσπάθειας καὶ ἐργάσθηκαν γιὰ τὴν ἐπιτυχημένη ὁλοκλήρωσή της, γνωρίζουν καλὰ τοὺς κόπους καὶ τίς ἀγωνίες πού ἀπαιτήθηκαν γιὰ νά φθάσουμε σὲ αὐτὸ τὸ αἴσιο καὶ θαυμαστὸ ἀποτέλεσμα, νά ἔχουμε δηλαδὴ στὴ διάθεση τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας μία ὠραία καὶ λειτουργικὴ αἴθουσα, ἐξοπλισμένη μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα, ἡ ὁποία νά ἀποτελεῖ ἓνα πολύτιμο πολυεργαλεῖο, ὅπως εἶπα καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων, γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔργο ὄχι μόνο τοῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, στὸν ὁποῖο ἀνήκει, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ναούσης καὶ ὅλης τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως.

Γι' αὐτὸ καὶ θὰ ἤθελα νά συγχαρῶ ἀπὸ καρδίας καὶ νά ἐκφράσω τὴν εὐαρέσκειά μου πρὸς τοὺς δύο πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἐκοπίασαν γιὰ τὸ ἔργο αὐτό, τὸν π. Θωμᾶ, τὸν παλαιότερο προϊστάμενο τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας, ὁ ὁποῖος ἐργάσθηκε φιλόπονα γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ κτιρίου, καὶ τὸν σημερινὸ προϊστάμενο, τὸν π. Ἀρσένιο, ὁ ὁποῖος μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια καὶ πολλὴ φροντίδα ἐργάσθηκε γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση καὶ τὸν ἐξοπλισμὸ τῆς αἰθούσης αὐτῆς, ἡ ὁποία μᾶς φιλοξενεῖ ὅλους σήμερα στὴν πρώτη ιερατικὴ σύναξη τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἔχετε ὅλοι τὴ δυνατότητα νά χαρεῖτε τὴν καλαίσθητη καὶ λειτουργικὴ αὐτὴ αἴθουσα ἐκδηλώσεων καὶ νά γίνετε μέτοχοι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐνορίας τῆς Παναγίας καὶ τῶν πατέρων πού μόχθησαν γι' αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως.

Ἡ ἀρτιότητα καὶ ἡ καλὴ ὀργάνωση αὐτῆς τῆς αἰθούσης, τὴν ὁποία χαίρομεθα καὶ ἀπολαμβάνουμε ὅλοι, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅμως καὶ κάποια πράγματα τὰ ὁποῖα μᾶς ἀφοροῦν ὅλους καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητα ὥστε καὶ ἡ διακονία μας νά εἶναι εὐάρεστη στὸν Θεό καὶ νά ἀνταποκρινόμεθα ἐπάξια στὴν εὐθύνη καὶ στὴν τιμὴ πού μᾶς ἔχει δώσει ἡ Ἐκκλησία, καθιστώντας μας ἱερεῖς καὶ οἰκονόμους τῶν μυστηρίων της.

Σὲ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ζητήματα θὰ ἤθελα νά ἀναφερθῶ στὴν πρώτη σύναξη τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅπως κάθε σῶμα λειτουργεῖ σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους καὶ τοὺς κανόνες τῆς φύσεως, τοὺς ὁποίους πρέπει νά σέβεται καὶ νά τηρεῖ ὁ καθένας μας, ἐφόσον δὲν θέλει νά βλάψει τὸ σῶμα καὶ νά τὸ καταστρέψει, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία διέπεται ἀπὸ νόμους καὶ κανόνες πού περιφρουροῦν τὴν ὀρθὴ λειτουργία της, ὥστε νά μὴν κινδυνεύει νά μετατραπεῖ σὲ παρασυναγωγή, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως νά ἐπιτελεῖ ἀπρόσκοπτα τὴν ἀποστολὴ της στὸν κόσμο πού δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ὅσοι, λοιπόν, κληθήκαμε νά διακονήσουμε τὴν Ἐκκλησία ἔχουμε χρέος καὶ εὐθύνη καὶ ὑποχρέωση νά τηροῦμε τοὺς κανόνες καὶ τοὺς νόμους τῆς Ἐκκλησίας μὲ συνέπεια, χωρὶς καμία ἀπολύτως παρῆκλιση ἀπὸ ὅσα αὐτοὶ ἐπιτάσσουν καὶ ὀρίζουν, διότι μόνο ἔτσι διαφυλάσσεται ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα Χριστοῦ καὶ ἐκκληροῖ τὸν ἐπὶ γῆς προορισμὸ της, ἀλλὰ καὶ διότι ἔτσι δὲν γινόμεθα ὑπολόγοι

καί ἔναντι τῶν ἀνθρώπων ἀλλά πολύ περισσότερο ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς κατέστησε ποιμένες στό ποίμνιό του καί γεωργοὺς στόν ἀμπελώνα του καί ὁ ὁποῖος κατά τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας καί ἐνδόξου παρουσίας του θά μᾶς ζητήσῃ λόγο γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο διαχειρισθήκαμε τό τάλαντο τῆς ἱερωσύνης πού μᾶς ἐμπιστεύθηκε, θά μᾶς ζητήσῃ λόγο γιά τό πόσο συνεπεῖς εἴμασταν στίς δικές του ἐντολές ἀλλά καί στούς ὅρους καί τούς κανόνες τούς ὁποίους θέσπισαν ὅσοι Ἐκεῖνος «ἔθετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ» του «εἰς τόπον καί τύπον» του.

Τό θέμα τῆς συνεπειᾶς στήν τήρηση τῶν κανόνων εἶναι πολύ σοβαρό καί δέν ἐπιτρέπεται νά τό ἀντιμετωπίζουμε μέ ἐλαφρότητα ἢ χαλαρότητα.

Ὅταν λέμε κανόνες τούς ὁποίους πρέπει νά τηροῦμε, ἐννοοῦμε ἀφ' ἑνός τούς κανόνες πού ἀφοροῦν στήν πίστη καί τή δογματική τῆς ἀκρίβειας, καί ἀφ' ἑτέρου τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἀντιμετώπιση τρεχόντων ζητημάτων πού ἀπασχολοῦν τούς πιστούς καί ἀκόμη τή σχέση τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν πολιτεία καί τόν ἔξω αὐτῆς κόσμος, μέσα στόν ὁποῖο ὅμως ζεῖ καί κινεῖται

Ἡ τήρηση τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, ὅλων αὐτῶν πού ὄρισαν ἐν ἀγίῳ Πνεύματι οἱ θειότατοι Πατέρες, εἶναι αὐτονόητη ὑποχρέωση κάθε κληρικοῦ, ἐφόσον θέλει νά ὀνομάζεται ὀρθόδοξος κληρικός καί νά ἀνήκει στό σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὅλους αὐτούς τούς κανόνες δέν ὀφείλουμε ἀπλῶς νά τούς τηροῦμε, ἀλλά νά τούς τηροῦμε μέ ἀπόλυτη συνέπεια. Ὀφείλουμε νά ζοῦμε σύμφωνα μέ αὐτούς καί νά τούς διδάσκουμε στούς ἀνθρώπους μέ τόν λόγο καί τό παράδειγμά μας, ὥστε νά μήν κινδυνεύσουμε νά παρασυρθοῦμε ἀπό «μωράς ζητήσεις καί γενεαλογίας» καί νά ἀποκοποῦμε, χωρίς νά τό καταλάβουμε, ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Θά πρέπει ὅμως νά εἴμαστε προσεκτικοί καί συνεπεῖς καί σέ ἕνα ἄλλο σημεῖο κατά τήν τήρησή τους. Δέν θά πρέπει νά τούς τηροῦμε ἐρμηνεύοντάς τους ὅπως ἐμεῖς νομίζουμε, ἀλλά ὅπως διδάσκουν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι διαφορετικά ἡ τήρησή τους κατά τό δοκοῦν, κατά τή γνώμη μας, δέν ἔχει καμία σημασία καί καμία ἀξία καί μπορεῖ νά ἀποβεῖ ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνη καί γιά ἐμᾶς τούς ἴδιους ἀλλά καί γιά τούς ἀνθρώπους τή διαποίμανση τῶν ὁποίων μᾶς ἐμπιστεύθηκε ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ τήρηση τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας πού ἀφοροῦν στήν πίστη εἶναι τό ἕνα πεδίο στό ὁποῖο κρίνεται καί ἀσκεῖται ἡ συνέπειά μας. Δέν εἶναι ὅμως αὐτό τό μοναδικό. Ὑπάρχει καί ἕνα δεύτερο πεδίο στό ὁποῖο ἀπαιτεῖται ἡ συνέπειά μας, καθὼς ἐκτός τῶν πνευματικῶν νόμων καί κανόνων ὑπάρχουν καί διοικητικοί κανόνες καί νόμοι καί ἀποφάσεις πού διέπουν τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μέσα στήν Ἐκκλησία, ὅπως εἴπαμε, ἀλλά καί τίς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν πολιτεία στήν ὁποία ὡς θεσμός ἀνήκει καί ἀπό τήν ὁποία ἐλέγχεται ὡς πρός τό διοικητικό καί οἰκονομικό σκέλος τῆς.

Γιά τήν ὑποβοήθηση, λοιπόν, τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ἔργου τῶν κληρικῶν ἀλλά καί τόν καλύτερο συντονισμό του, ἡ Ἐκκλησία ἔχει τούς δικούς της κανόνες μέ τούς ὁποίους ρυθμίζει τά θέματα πού ἀνακύπτουν καί μᾶς καθοδηγεῖ στήν ἀντιμετώπισή τους, ἔτσι ὥστε νά ὑπάρχει ἐνιαία στάση ὅλων τῶν κληρικῶν ἔναντι τῶν κοινῶν ζητημάτων, καί νά μήν δημιουργοῦνται προβλήματα καί διαφωνίες μεταξύ τῶν πιστῶν ἐξαιτίας τῆς ἀποκλίνουσας ἀντιμετώπισεως διαφόρων θεμάτων ἀπό διαφορετικούς κληρικούς.

Σέ αὐτούς τούς κανόνες ἀπαιτεῖται μέγιστη συνέπεια. Δέν ἔχουμε κανένα δικαίωμα νά τούς παραβιάζουμε ἢ νά τούς ἐφαρμόζουμε μόνο ἐν μέρει, εἴτε ἀπό ἀμέλεια, εἴτε ἀπό κακῶς ἐννοούμενη οἰκονομία, εἴτε ἐπειδὴ θέλουμε νά φανοῦμε καλοί ἀπέναντι στούς ἀνθρώπους, στούς πιστούς, στούς ἐπιτρόπους ἢ σέ ὁποιοδήποτε ἄλλο. Διότι σέ ἀντίθετη περίπτωση, πρέπει νά τό ἔχουμε αὐτό ὑπόψη μας, εἴμαστε ἔκθετοι ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστοῦ.

Όρισμένοι ίσως νομίζουν ότι αρκεί η συνεπής τήρηση των κανόνων της πίστεως, αλλά δεν απαιτείται η συνέπεια σε πρακτικά και διοικητικά θέματα. Όμως αυτό είναι μέγα λάθος. Ο ίδιος ο ίδρυτής της τοπικής μας Εκκλησίας, ο απόστολος Παῦλος, μᾶς συστήνει «πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέτω». Καί δεν είναι δυνατόν νά υπάρχει τάξη, εάν δεν υπάρχει συνεπής τήρηση των ὁρων καί των ἐντολῶν πού μᾶς δίδει ἡ Ἐκκλησία μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας δεν εἶναι ἓνα ἀδιοίκητο σῶμα. Διοικεῖται, ἔχει Σύνοδο, ἔχει ἀνθρώπους μέ γνώση καί ἐμπειρία καί πρωτίστως μέ φόβο Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι δίνουν σέ ὅλους μας τίς κατευθυντήριες γραμμές μέ τίς ἐγκυκλίους.

Οἱ ἐγκύκλιοι καί τά ἄλλα ἔγγραφα πού ἔρχονται στήν Ἱερά Μητρόπολή μας ἀπό τή Σύνοδο καί τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δεν εἶναι κείμενα τά ὁποῖα μπορούμε νά ἀγνοοῦμε ἢ γιά τά ὁποῖα μπορούμε νά ἀδιαφοροῦμε. Πρέπει νά τά ἐφαρμόζουμε ὅλοι ἀνεξαιρέτως μέ συνέπεια. Εἶναι ὑποχρέωση ὅλων μας. Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία καί καμία ἐξαίρεση. Δεν υπάρχει ζήτημα δικῆς μας ἀπόψεως ἢ ἐρμηνείας σέ αὐτά. Οἱ ἐγκύκλιοι τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε προέρχονται ἀπό τή Σύνοδο εἴτε προέρχονται ἀπό τήν Ἱερά μας Μητρόπολη, πρέπει νά ἐφαρμόζονται μέ συνέπεια ἀπό ὅλους μας. Ἡ μή ἐφαρμογή τους εἶναι ἀνυπακοή στήν Ἐκκλησία καί στόν Ἐπίσκοπο καί δεν δικαιολογεῖται γιά κανένα λόγο.

Ἄλλωστε αὐτό εἶναι, ὅπως εἶπαμε καί προηγουμένως, ἓνα πεδίο ἀσκήσεως τῆς συνεπειᾶς καί τῆς ὑπακοῆς μας στήν Ἐκκλησία. Δεν εἶναι δυνατόν νά εἶναι κανείς συνεπής στά πνευματικά καί ποιμαντικά του καθήκοντα, δεν εἶναι δυνατόν νά εἶναι συνεπής στή ζωή του καί νά εἶναι ἀσυνεπής στήν ἐφαρμογή των διοικητικῶν καί πρακτικῶν ὁδηγιῶν, πού εἶναι ἀσφαλῶς πιό εὐκολες ἀπό τίς πνευματικές, ἀλλά ἐξίσου σημαντικές.

Καί τό τονίζω αὐτό, διότι πολλές φορές νομίζουμε πῶς ἀρκεῖ νά ἐκτελοῦμε τά λειτουργικά μας καθήκοντα στήν ἐνορία μας, ἴσως καί αὐτά μέ τόν τρόπο πού νομίζουμε, καί νά ἀδιαφοροῦμε γιά ὅλα τά ὑπόλοιπα. Ἔχουμε γιά ὅλα εὐθύνη καί ὀφείλουμε νά τά κάνουμε μέ τόν τρόπο πού ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία καί ὄχι ὅπως μᾶς βολεῖ ἢ ὅπως μᾶς ταιριάζει, γιατί, ὅπως εἶπα, ἡ συνέπεια εἶναι κάτι πού πρέπει νά διακρίνει ὁλόκληρη τή ζωή καί τή διακονία μας.

Ἔτσι, δεν μπορούμε νά κάνουμε μνημόσυνα ἢ γάμους σέ περιόδους κατὰ τίς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία μας ὀρίζει ὅτι δεν τελοῦνται, μόνο καί μόνο γιά νά ἐξυπηρετήσουμε κάποιον ὁ ὁποῖος μᾶς τό ζητᾷ.

Δεν εἶναι σωστό, δεν ὠφελοῦμε τόν ἄνθρωπο πού μᾶς τό ζητᾷ, ὅταν τοῦ λέμε ὅτι θά τό κάνουμε κατὰ παρέκκλιση των κανόνων καί των ὁδηγιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀντίθετα, ἔχουμε χρέος νά ἐξηγήσουμε καί σέ ἐκεῖνον ποιό εἶναι τό σωστό καί τό πρέπον κατὰ τήν τάξη τῆς Ἐκκλησίας, καί εάν θέλει νά εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλει καί ἐκεῖνος νά τιμᾷ καί νά ἐφαρμόζει τούς ὅρους πού ἔχει θεσπίσει ἡ Ἐκκλησία γιά τή λειτουργία της.

Διότι, εάν θελήσουμε νά ἀγνοήσουμε τούς ὅρους καί τούς κανόνες, νά ἀγνοήσουμε τίς ἐγκυκλίους καί τίς ἐντολές τῆς Ἐκκλησίας μας γιά νά ἐξυπηρετήσουμε μία κατάσταση, τότε νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι πολύ σύντομα θά κληθοῦμε νά κάνουμε καί κάποια ἄλλη ὑποχώρηση, γιατί ἐμεῖς δώσαμε τό μήνυμα ὅτι οἱ κανόνες δεν τηροῦνται καί ὅτι εἴμαστε πρόθυμοι νά τούς προσαρμόσουμε στή θέληση των ἀνθρώπων, χωρίς αὐτό νά βοηθᾷ οὔτε πρακτικά οὔτε πολύ περισσότερο πνευματικά κανένα.

Καί αὐτό ὄχι μόνο γιατί δεν ὠφελοῦμε τόν ἄνθρωπο χάρι τοῦ ὁποῖου καταπατοῦμε τούς κανόνες καί τίς ἐγκυκλίους τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά καί γιατί δημιουργοῦμε προβλήματα μέσα στήν Ἐκκλησία, δημιουργοῦμε προβλήματα στούς συνεφημερίους καί συλλειτουργούς μας.

Πιστεύω ὅτι ὅλοι ἔχουμε βρεθεῖ σέ καταστάσεις στίς ὁποῖες οἱ πιστοί γιά νά μᾶς πείσουν νά παρεκκλίνουμε ἀπό τήν τάξη τῆς Ἐκκλησίας καί νά ἱκανοποιήσουμε κάποιο αἶτημά τους, ἀναφέρουν ὡς

παραδείγματα άλλους κληρικούς ή συνεφημερίους μας, οι όποιοι έκαναν τό ίδιο μέ αυτό πού τώρα ζητοῦν από έμᾶς, καί κατανοείτε, φαντάζομαι, πόσα προβλήματα δημιουργεί μία τέτοια στάση καί μία τέτοια επιχειρηματολογία.

Γι' αυτό ή συνέπεια είναι αναγκαία καί ή τήρηση τῶν κανόνων καί τῶν ὑποδείξεων τῆς Ἐκκλησίας ἀπαραίτητη, ὥστε νά μή δημιουργοῦνται προβλήματα καί παρεξηγήσεις, ἀλλά καί γιατί μέ τήν τάξη καί τή συνέπεια ὠφελοῦνται περισσότερο οἱ ἄνθρωποι ἀπό ὅτι μέ τήν ἀσυνέπειά μας στήν τήρηση τῶν κανόνων.

Θά πρέπει ὁμως νά προσέξουμε καί κάτι ἀκόμη, πού συχνά συμβαίνει καί στήν Ἱερά Μητρόπολή μας. Κάποιος ἀδελφός μας ζητᾷ νά κάνουμε κάποια παραβίαση ενός κανόνος ή μιᾶς ἐγκυκλίου τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί ἐμεῖς, γιά νά μήν ἀναλάβουμε τήν εὐθύνη αὐτῆς τῆς παραβιάσεως, τόν παραπέμπουμε στόν Ἐπίσκοπο, δημιουργώντας του τήν ἐντύπωση ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ὑπεράνω κανόνων καί ὁδηγῶν τῆς Ἐκκλησίας καί μπορεῖ νά κάνει ὅ,τι θέλει.

Ὅμως καί αὐτό εἶναι λάθος καί δημιουργεῖ προβλήματα καί παρεξηγήσεις. Ὁ Ἐπίσκοπος δέν εἶναι ὑπεράνω οὔτε τῶν κανόνων οὔτε τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου καί τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχει πρῶτος ἀπό ὅλους τήν εὐθύνη καί τήν ὑποχρέωση νά τούς τηρεῖ ὁ ἴδιος καί εἶναι ὑπεύθυνος καί γιά τή συνεπῆ τήρησή τους καί ἀπό ὅλους τούς ἱερεῖς.

Γι' αὐτό καί σᾶς παρακαλῶ πολύ νά φροντίζετε ὅλοι νά εἴστε συνεπεῖς στίς ὑποδείξεις καί τίς ἐγκυκλίους τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε καί νά μήν δημιουργεῖτε ἀκαταστασία καί νά μήν φέρνετε τόν Ἐπίσκοπό σας σέ δύσκολη θέση μέ τήν ἀσυνέπειά σας.

Ἡ συνέπεια ὁμως ἀφορᾷ γενικότερα ὅλα τά θέματα τῆς διοικήσεως τῆς ἐνορίας καί τῶν ὑποχρεώσεων της πρὸς τήν Ἱερά Μητρόπολή μας καί πρὸς τρίτους.

Ἀσυνέπεια καί χαλαρότητα στή διοίκηση δέν νοεῖται καί δέν δικαιολογεῖται, διότι ή Ἐκκλησία καί ή ἐνορία πρέπει νά εἶναι ὑπόδειγμα χρηστῆς διοικήσεως, καί δέν εἶναι δυνατόν ή ἀσυνέπεια ενός κληρικοῦ στή διοίκηση τῆς ἐνορίας νά ἐκθέτει τήν Ἐκκλησία στά μάτια τῶν ἀνθρώπων καί νά ἀποτελεῖ κακό παράδειγμα.

Ἡ συνέπεια θά πρέπει νά μᾶς διακρίνει σέ ὅλους τούς τομεῖς τοῦ ἐνοριακοῦ ἔργου καί τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Θά πρέπει νά εἴμαστε συνεπεῖς ἔναντι τῶν ἀνθρώπων, ἔναντι τῶν νόμων καί τῶν ὑποχρεώσεών μας πρὸς τήν πολιτεία καί πρὸς τήν Ἱερά Μητρόπολη, συνεπεῖς στά οἰκονομικά θέματα καί στήν ἐφαρμογή τῶν προϋποθέσεων καί τῶν προδιαγραφῶν πού ἀπαιτοῦνται γιά ὅ,τι ἀναλαμβάνουμε νά κάνουμε. Διότι, ἐπαναλαμβάνω, ή συνέπειά μας αὐτή εἶναι ἀπόρροια καί τῆς γενικότερης συνέπειάς μας στήν πνευματική καί ἱερατική μας ζωή, καί ή ἀσυνέπειά μας σέ πρακτικά θέματα ἀποδεικνύει ὅτι εἴμαστε ἀσυνεπεῖς καί στήν ὑπόλοιπη ζωή μας, καί ή ἀσυνέπειά μας αὐτή δέν δικαιολογεῖται, ἰδιαίτερος μάλιστα ὅταν εἶναι κατ' ἐξακολούθηση.

Θά πρέπει, λοιπόν, τό νέο ἐκκλησιαστικό ἔτος νά καταβάλουμε μεγαλύτερη προσπάθεια, ὥστε νά τηροῦμε μέ ἀκρίβεια, μέ προσοχή καί μέ συνέπεια ὅ,τι μᾶς ὑποδεικνύει ή Ἐκκλησία, διότι αὐτό εἶναι ὑποχρέωσή μας. Δέν εἴμαστε ἀνεξάρτητοι ὡς κληρικοί καί αὐτοδέσποτοι. Ὁφείλουμε ὑπακοή στήν Ἐκκλησία, διότι ἀπό τήν Ἐκκλησία ἔχουμε λάβει τή χάρη καί ἔχουμε λάβει τήν τιμή καί τό ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, καί ὅσα ή Ἐκκλησία μᾶς ὑποδεικνύει νά κάνουμε, δέν τά ὑποδεικνύει ἐγωιστικά, ἀλλά σωστικά γιά ὅλους μας. Ὅποιος δέν τά τηρεῖ καί δέν συμμορφώνεται πρὸς αὐτά δέν εἶναι ἄξιος τῆς τιμῆς πού τοῦ προσέφερε ὁ Θεός διά τοῦ Ἐπισκόπου καί προσβάλλει τόν ἴδιο τόν Θεό μέ τή στάση καί τή συμπεριφορά του, ὁ ὅποιος καί θά τοῦ ζητήσει τόν λόγο ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Θά ἠθελα ὁμως νά θίξω καί ἓνα δεύτερο σημεῖο πού ἀφορᾷ τή συνεπῆ τήρηση τῶν κανόνων, ἰδιαίτερος ἀπό τούς πνευματικούς.

Οἱ πνευματικοὶ ἔχουν λάβει τὴ χάρις αὐτὴ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν γιὰ νὰ διακονοῦν στὸ μέγα μυστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὄχι γιὰ νὰ τὴ διαχειρίζονται, ὅπως νομίζουν, γιατί αὐτὸ συνιστᾷ κατάχρησιν τοῦ δικαιώματος ποὺ τοὺς ἔδωκε ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ προσβολὴ τῆς χάριτος ποὺ ἔλαβαν.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι ἰδιαίτερος προσεκτικοὶ ὅσοι εἶναι πνευματικοί, ὅταν δίδουν συμ-
μαρτυρίες. Οἱ πατέρες εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικοὶ στὰ κωλύματα τῆς ἱερωσύνης, καὶ ἐμεῖς
δὲν μπορούμε οὔτε νὰ τὰ ἀγνοοῦμε οὔτε νὰ τὰ ἀποκρύπτουμε ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον. Διότι τί πνευ-
ματικὸς εἶσαι καὶ τί συναίσθησις εὐθύνης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἔχεις, ἐὰν καλύπτεις τὰ κωλύματα ποὺ
ἔχει κάποιος γιὰ τὴν ἱερωσύνη καὶ δίδεις συμμαρτυρίαν ἐξαπατώντας τὸν Ἐπίσκοπόν σου καὶ
προσπαθώντας νὰ ἐξαπατήσεις καὶ τὸν Θεό;

Μία τέτοια συμπεριφορὰ εἶναι ἀπαράδεκτη, γιατί κολάζεις καὶ τὸν ἄνθρωπον στὸν ὁποῖο δίδεις τὴ
συμμαρτυρίαν, ἐνῶ ἔχει κωλύματα σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ κολάζεσαι καὶ
σὺ ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος ἀδιαφορεῖς γιὰ τοὺς κανόνες καὶ παρασύρεις καὶ τὸν Ἐπίσκοπον σὲ μία χειρο-
τονία ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ κάνει.

Θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ εἴμαστε πρὸς ὑπεύθυνοι καὶ πρὸς συνεπεῖς καὶ στὸ θέμα αὐτό, ἀλλὰ καὶ γενικό-
τερα, θὰ πρέπει νὰ προσπαθοῦμε νὰ ἐφαρμόζουμε μὲ ἀκρίβεια τοὺς κανόνες καὶ τίς ὑποδείξεις τῆς
Ἐκκλησίας μας σὲ ὅλα τὰ θέματα.

Δὲν εἴμαστε ἐμεῖς κύριοι τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἴμαστε ἐμεῖς ποὺ μπορούμε νὰ ἀλλάξουμε τοὺς ὁ-
ρους ποὺ ἔθεσαν καὶ θέτουν οἱ πατέρες μας, καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ αὐθαιρετοῦμε, ἐνεργώντας
κατὰ τὴν κρίσιν μας. Ἡ συνέπεια εἶναι μία μεγάλη, ἂν καὶ παραγνωρισμένη ἀρετὴ, δὲν εἶναι τυπο-
λατρεία. Ὅποιος εἶναι συνεπὴς στὴν καθημερινότητά του, ὅποιος εἶναι συνεπὴς στὰ πρακτικὰ
θέματα, αὐτὸς εἶναι ἀσφαλὴς καὶ προφυλαγμένος ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ ἐλλοχεύουν γιὰ ὅποιον
αὐθαιρετεῖ, καὶ φέρει ἀκέραιη τὴν εὐθύνη τῆς αὐθαιρεσίας του καὶ τῶν πράξεών του. Ὁ συνεπὴς
ἔχει τὴν χάρις τοῦ Θεοῦ ποὺ τὸν καλύπτει, γιατί αὐτὸς ἀγωνίζεται νὰ τηρεῖ μὲ ἀκρίβεια τοὺς
κανόνες καὶ τίς ἐντολὰς τῶν προϊσταμένων του, χωρὶς νὰ παραβιάζει τίποτε καὶ θὰ ἔχει τὸν μισθὸ
τοῦ ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἡ ἄσκηση ἄλλωστε τῆς συνεπειᾶς στὴ διακονία μας εἶναι αὐτὴ ποὺ μᾶς βοηθᾷ νὰ ἐλέγχουμε καὶ
πόσο συνεπεῖς εἴμαστε στὸν πνευματικὸ μας ἀγώνα, πόσο συνεπεῖς εἴμαστε στὴ ζωὴ μας. Γιατί
εἶναι ψευδαἰσθησις νὰ νομίζουμε ὅτι εἴμαστε ἐντάξει στὴ ζωὴ μας, ὅταν παραβαίνουμε τοὺς
κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ μὴν τὸ καταλαβαίνουμε ἐμεῖς ἢ νὰ προσπαθοῦμε
νὰ πείσουμε τὸν ἑαυτὸν μας γι' αὐτό, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι γύρω μας τὸ καταλαβαίνουν καὶ ἔτσι
ἐκτιθέμεθα ἀπέναντί τους καὶ χάνουμε τὴν ἐμπιστοσύνη τους μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δυσφημεῖται ἡ Ἐκ-
κλησία καὶ τὸ ἔργο της.

Γιὰ ὅλους τοὺς λόγους ποὺ προανέφερα καὶ σὲ ὅλα τὰ σημεῖα ποὺ προανέφερα καὶ σὲ ἄλλα ποὺ ὁ
καθένας μας μπορεῖ νὰ σκεφθεῖ, θὰ πρέπει νὰ εἴμαστε συνεπεῖς.

Τὸ νέο ἐκκλησιαστικὸ ἔτος μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάνουμε μία νέα ἀρχή. Ὅσοι εἴμασταν ἀσυνε-
πεῖς νὰ γίνουμε συνεπεῖς. Ὅσοι εἴμασταν συνεπεῖς νὰ γίνουμε συνεπέστεροι, γιατί αὐτὸ εἶναι χρέος
μας καὶ εὐθύνη ἐναντὶ τῆς Ἐκκλησίας ποὺ μᾶς τίμησε μὲ τὴν ἱερωσύνη.

Εὐχομαι μὲ τὴ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τίς πρεσβεῖες τῶν ἁγίων μας νὰ ἔχουμε ἓνα εὐλογημένο καὶ καρ-
ποφόρο νέο ἐκκλησιαστικὸ ἔτος πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.